

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Synes det i kors og pine

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Synes det i kors og pine", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 71*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid70480/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 154.

Synes det i kors og pine,
Som Gud tit forglemte sine,
Dog er jeg forsikret paa
Hielpen vist engang at faae.

2. Hielpen derfor ey forgiettes,
Om den nogenstund opsettes,
Bier den, saa troe og viid:
Hielpen skeer til rellie tiid.

3. Som en fader strax ey giver
Det, som altid fodret bliver,
Saa har Gud sin tiid dertil,
Naar hand sine hielp vil.

4. Gud kand al min trang formilde,
Om det aldrig gik saa ilde,
Bærcr til mig dag fra dag
Meer end faders hierte-lag.

5. Trods den gamle helved-drage,
Trods al verdens skam og plage,
Bort al frygt af sind og hu,
Lever dog min Gud endnu.

6. Trods den bitre dødens kolde,
Trods al verdens spyd og skiolde,
Lad dem tage alting hen,
Gud i himlen er min ven.

316

7. Lad kun avind-syge siele
Hade, træe, spotte, qvæle,
Gud, som seer det gandske spil,
Selv i sagen dømmc vil.

Nr. 154. *PJ* 7: 2, 8: den] hun *FJ*: 2, 4: til rette] den rette *F*: 3, 2: [fodret]
[fodret] *FJ*: 6, 1: dødens] Dødens *F*: 7, 4: sagen] Sagen *F*.

Nr. 154. Oversættelse. *Sott'* es gleich bisweilen schöner. C. Tietze, *Schr.* s. 538. —
1, 2: [forsikret] forvissat. — 2, 1: [forgiettes] glemmes, nemlig af Gud. — 3, 2: [fodret]
[fodret]. — 5, 1: *Joh.* Ab. 12, 9. — 6, 1: [kolde] koldfeber, nr. 255, 12, 4, her overført
om kuldøgysning. dødskulde, orig.: trotz des bitteren Todes-gährens. — 6, 3: [hen]
hoer. — 7, 1: [avind-syge] misandelige. — 7, 2: [qvæle] pine.

8. Lad dem gandske mig forjage,
Himlen skal mig ingen tage,
Har jeg ikke steen og stok,
Himlen er mig lige nok.

9. Verden! jeg dig glad forlader,
Hvad du agter høyt, jeg hader,
Tag det alt med haar og hud,
Lad mig kun beholde Gud.

10. O Gud! vil du min kun blive,
Maa alt andet gierne drive,
Skal og graven skiule mig,
Gierne! naar jeg har kun dig.

Nr. 155.

Det er den daglig trøst, hvormed
Jeg undertræder al fortred,
Ja synd og død og satan overvinder:
Jeg har min Gud i hiertet fat,
Og himlen er min egen skat,
Hvad fattes mig, naar jeg mig ret besinder?

2. Vil jeg i ordet see mig om,
O, hvor livsalig, mild og from
Er du, min søde Gud! deri at kiende,
Det giver baade siel og mund
Saa mangen daglig fryde-stund,
At jeg min velstand ey kand see til ende.

10, 1: vil du] vilka F.
Nr. 155. F12-F. 2, 3: er du] estu F.

8, 3: steen og stok] vel udtryk for de ringeste jordiske ting. — 8, 4: lige] akkurat, netop eller substantiv: erstataing. — 10, 2: drive] fare bort, forsvinde.
Nr. 155. Oversættelse: Mein trost, damit ich nicht urd tag, A. H. Francke, i J. A. Freylingshausen, Neues geist-reiches Gesang-Buch, Halle 1714, s. 687, findes ikke hos Schr. Originalens 7. vers er udeladt af Brorson. — 2, 2: from] det samme som mild. — 2, 6: at jeg min velstand ey kand see til ende] så at jeg ikke kan overskue den rigdom, jeg ejer.